

københavnsk Kommunalærerinde, der var vant til at være Underholdningens humoristiske Midtpunkt og derfor følte sig krænkede af al denne respektfulde Højtidelighed, tog Cigaren af Munden og sagde:

»Aa, Hr. Johansen! Vær saa skeløjet og la' Sukkeret rykke denne Vej!«

Latteren skyllede henover Bordet. Det var, som om den bare havde ventet paa Signalet, og de Fremmede var snart glemt.

Som det er Tilfældet i de fleste Sommerpensionater, havde Feriestemningen hos de unge slaaet sig løs i forskellige lystige Paafund. Blandt andet havde man faaet det Indfald at bytte Navne, og for at forhøje Morskaben havde man givet Damerne Herrernes Navne og omvendt. Den »Hr. Johansen«, som den humoristiske Kommunalærerinde havde henvendt sig til, var i Virkeligheden en ung, blond Dame, ikke det mindste skeløjet, men tværtimod af stor Skønhed.

Jytte blev ganske ør af dette Frimureri. Den hele overgivne Sorgløshed stod i en saa skærende Modsætning til hendes egen Sindsstemning, at den fortumlede hende. Hun bøjede sig ind mod Karsten og hviskede:

»Vi maa se at komme bort.«

I det samme lød et Raab fra den nederste Bortende, hvor særlig de yngste havde Plads.

»Et Frierbrev! . . . Et Frierbrev!«